

“No vull ajudes, vull poder treballar”

Soumaya Obeid, fotografiada davant del rober de Càritas a la ciutat de Figueres ANNA MOLAS.

De Tànger a Figueres hi ha uns quants quilòmetres i moltes dificultats per a les persones que venent del sud, convençudes que aquí poden anar millor. De raons per abandonar el teu país n'hi ha moltes però totes es resumeixen en una de sola, aconseguir una vida millor.

Si tenien una feina fixa i una vida relativament còmoda per què van decidir marxar? El Marroc és un bon país però, pel que fa a sanitat i educació, ha de millorar molt. Com a mare volia un futur millor per als meus fills. Vaig demanar el visat el 2017 per visitar la zona. Vaig estar una setmana aquí i una setmana a França. Vaig pensar que aquest era un lloc fantàstic. Em va agradar tant que vam decidir venir cap aquí i a principis del 2020 vam fer el pas. Vam venir els quatre amb visat i actualment estem en el procés de regularitzar la nostra situació. Vam venir amb ganes de treballar, amb il·lusió i esperança. Jo sabia que aquí no seria fàcil, però no passa res, som forts, som una família lluitadora. Com va anar el primer

contacte? Quan vam arribar a Figueres vam aconseguir una casa de lloguer, ens vam instal·lar i de cop ja no podíem sortir. El món s'havia aturat, per la pandèmia. Tots els nostres somnis es van esvaïr. No teníem feina i tampoc en podíem trobar. Vam sobreviure gràcies al que havíem pogut estalviar. Vam haver de demanar ajuda a alguna entitat social per cobrir les necessitats més bàsiques. La gent em va espantar molt, em deien que, si algun dia deixava de pagar el lloguer, em quedaria al carrer i serveis socials em podien treure els meus fills. Com que tenia molta por, em vaig començar a moure, a veure qui em podia ajudar a trobar, almenys, una casa ocupa. Abans això que perdre els meus fills. Vam trobar-ne una per la qual vam pagar 600 euros per entrar-hi. Un sol pagament. Vam entrar amb molta por. No estem acostumats a fer aquestes coses. Era l'única opció i des del setembre del 2020 que estem vivint així. Hem de dir que estem molt contents amb els veïns que tenim. Som persones tranquil·les, no fem soroll, la gent ens respecta... En quina situació es troben ara? Estic estudiant l'educació secundària obligatòria. Ni el meu home ni jo treballem. Els meus fills, per sort, van a l'escola. S'han adaptat força bé. L'equip educatiu, tant el professorat com direcció, és molt amable, ens ajuda molt. El que no porto gaire bé és el tema del menjador. La nostra situació administrativa ens complica poder demanar una beca. Vivim molt lluny de l'escola, podem tardar uns 20 minuts a arribar i, com que la nena és molt petita, costa molt que segueixi. És difícil. Dos nens i dos adults sense una feina fixa... La veritat és que és duríssim. Ens considerem persones lluitadores, fortes, però sense ingressos mensuals com ho podem gestionar tot? Per sort, les necessitats més bàsiques, com ara el menjar i la roba, les tenim cobertes... Càritas ens ajuda molt i, a més, estic molt contenta perquè en soc voluntària. Jo no vull cap ajuda, simplement vull treballar, perquè la gent no et pot ajudar tota la vida. Tot i això estem bé, estem feliços i molt agraïts, però el procés és dur, molt dur. De tant en tant anem trobant petites feines, com per exemple: netejar cases, cuidar infants, persones grans... fem el que podem. No me'n penedixo, d'haver vingut. Des de la covid hi ha molts controls policials, sobretot a l'estació. La veritat és que és una pel·lícula de terror. Et donen unes coses, però te'n treuen d'altres. Per exemple, et pots empadronar, pots anar al metge, però no pots treballar. I com pots menjar? Robes? No, no podem fer-ho, hi ha gent que ho fa, no obstant això, nosaltres no podem. Vam venir aquí per millorar la nostra vida. Abans teníem una casa, una feina fixa, ara... ara no. És dur, molt dur. El somni dels meus fills és poder tenir una llar perquè tenim molta por allà on estem ara, ja que pensem que vindrà la policia o serveis socials... ens sentim insegurs

però no podem tornar, hem de continuar endavant. Per poder tenir un bon futur necessito acabar els estudis que estic cursant. Vull aprendre molt més el català perquè el parlo, però no tan bé com m'agradaria. Com va iniciar la seva relació amb Càritas? Em vaig adreçar a l'entitat per primera vegada per si em podien ajudar amb la roba. A partir d'aquí hi vaig començar a tenir un tracte molt proper. I així em va néixer la inquietud de voler fer un voluntariat. Les persones com jo, que estan en el procés de regularitzar la seva situació administrativa i que no tenen accés a cap ajuda, tenim sort d'entitats com Càritas. Formar part del rober de Càritas em permet millorar el meu català i conèixer gent. M'he sentit molt acollida tant a Càritas com a Figueres. Soc una persona oberta i, a més, soc voluntària, m'encanta relacionar-me amb la gent. M'agrada conèixer. M'agrada parlar amb les persones i ajudar-les. Què somia? L'any que ve acabaré els meus estudis i m'agradaria fer un curs d'auxiliar d'infermeria. També m'agradaria poder treballar com a monitora del menjador. M'agrada ajudar la gent i amb aquestes feines ho podria fer. Tinc moltes ganes de treballar. També m'agradaria arribar a la universitat, tant de bo!

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 28-01-2023, Pàgina 12

-El Punt Avui. Nacional 28-01-2023, Pàgina 10

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/2245961-no-vull-ajudes-vull-poder-treballar.html>